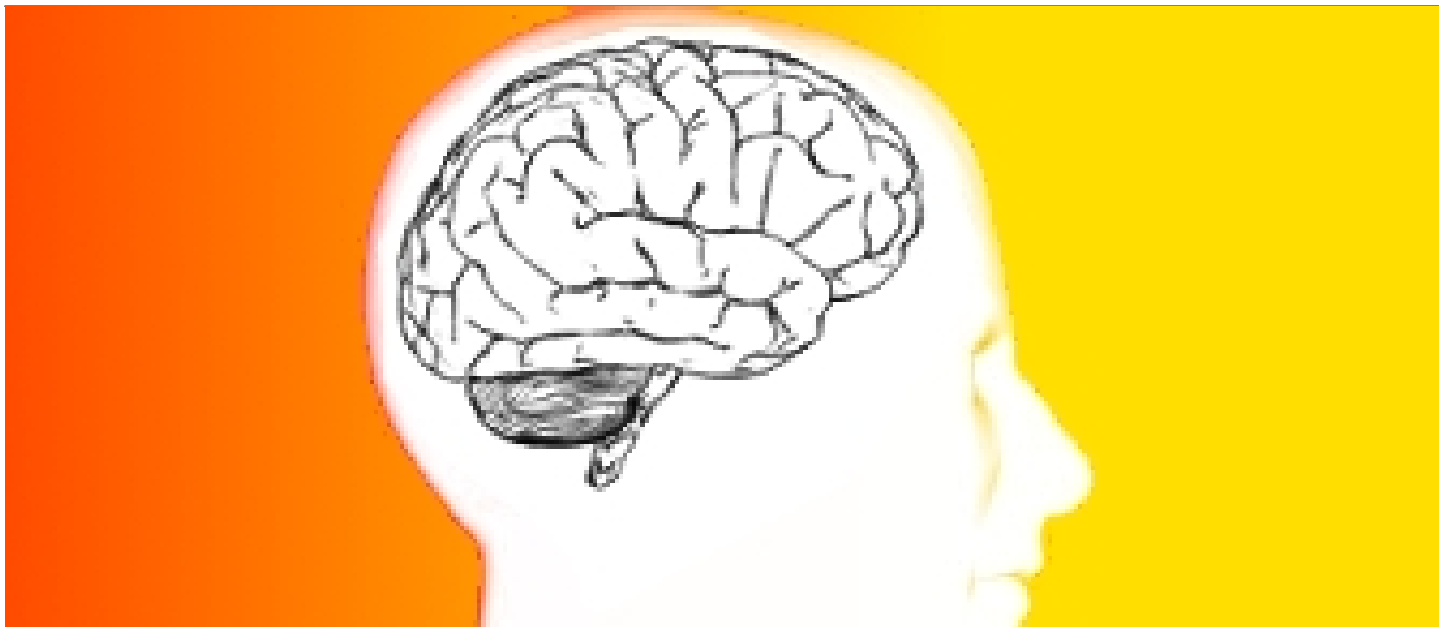

De la sorpresa a la indignació de la raó

Autor: Enric Guilot

Data de publicació: 18-04-2012

Enric Guilot, autor del llibre "Descoberta i conquesta catalana d'Amèrica, una història reescrita pels castellans", ens explica en aquest editorial, la seva experiència des que va trobar els primers mapes que contradeien la historiografia oficial fins a la publicació del seu llibre, 8 anys més tard. Un llarg, però necessari període d'assimilació i presa de consciència, que el van portar a implicar-se en la recerca històrica, tot i que aquesta no era la seva professió.

No recordo exactament quan vaig trobar, per internet, el primer mapa amb senyeres i escuts catalans al continent americà, potser cap allà l'any 2000. Però sí que recordo perfectament el que vam riure i comentar, al matí següent, prenent un cafè amb un amic d'Andorra. - "Mira què he trobat per la xarxa: un "catalanufu" ha falsificat aquest mapa posant-hi banderes catalanes al continent americà". - "És que els catalans som el que no hi ha", em contestava i rematava: - "hi ha gent que no té sentit del ridícul". En aquell moment, cap dels dos érem capaços de sospitar el que significava en realitat aquell mapa antic.

Penso que van ser uns dos anys més tard quan aquest mateix company andorrà em feu saber que s'havia assabentat que existia un llibre escrit per un tal Bilbeny que deia que en Colom era català i que l'empresa del descobriment d'Amèrica fou una empresa duta a terme per catalans i no pas per castellans. Aquest llibre s'havia de llegir.

Al poc ja el tenia comprat i llegit. Sorpresa: em deixa perplex, no sols pel que hi deia si no pel que hi veia, ja que en aquell llibre hi havia un mapa del cartògraf portuguès Domingo Texeira, que, tot i que amb poca resolució, era ple de senyals catalans arreu del continent americà. No m'ho podia creure.

Fou llavors quan vaig decidir indagar pel meu compte, buscant imatges per la xarxa que confirmessin el que ja havia començat a veure i llegir. Tot i que de mica en mica la quantitat d'imatges recopilades no parava de créixer, vaig trigar aproximadament uns dos anys a creure'm –a autoconvence'm, a assimilar– tot allò que tenia davant els meus propis

ulls. El xoc cultural i de nou coneixement fou impactant. Perquè us en feu una idea, no comentava a ningú el que anava trobant per por a fer el ridícul o per temor a ser tractat d'il·luminat o de quelcom semblant. A la fi, la pròpia investigació recolzada amb les recerques d'altres investigadors, que des d'altres àmbits buscaven i trobaven les mateixes respostes, m'ajudaren a formar-me definitivament sota un nou criteri historiogràfic.

Ara, amb perspectiva, 8 anys més tard, m'adono que aquell procés de transformació mental fou el correcte, i que cada persona necessita i té el seu propi ritme per assimilar i creure nous conceptes i, en definitiva, per confiar en aquestes noves veritats.

Però ara tinc un sentiment d'indignació. Jo no sóc historiador. De fet, em dedico professionalment al sector informàtic des de fa 22 anys. I em pregunto: quina és la feina dels historiadors? A què es dediquen? Què investiguen? Què els ensenyen? Què ensenyen? Evolucionen els seus coneixements des que es llicencien fins que es jubilen? Estan predisposats al canvi? S'han preguntat alguna vegada per la veracitat del coneixement que atresoren? Estan al servei de quelcom o d'algú que no sigui la pròpia recerca de la "veritat històrica"?

Allò que la ciència mèdica donava com a cert fa 20 anys, ara pot haver canviat radicalment i ningú per això dirà que els metges de llavors eren dolents o ineptes. El saber i les ciències evolucionen a mesura que s'investiga, es prova i es corrobora tot allò que s'investiga. Això succeeix en totes les ciències: la física, la química, les matemàtiques, etc. Malauradament, a la "Ciència de la història" això no succeeix o succeeix molt rarament. Per què?

La meua resposta és que la història està al servei de la política, aquí i a la "Xina Popular", que diria en Carod. La història és l'instrument que utilitzen els estats per tenir controlats els seus administrats, perquè aquests estiguin orgullosos de pertànyer a la nació que pertanyen, tot i que en la majoria de casos els administradors passin olímpicament dels seus administrats. Tot és política.

Però la història de Catalunya i la dels catalans no té estat que la defensi.

Jo també tinc una ideologia concreta i certament podríeu dir-me que investigo i escric per finalment canviar la vostra consciència política. Potser sí, però el que segur que de forma objectiva estic fent, jo i d'altres investigadors, és presentar-vos noves dades que us permetran amb major llibertat de coneixements extreure'n les vostres pròpies conclusions històriques, la vostra pròpia aproximació a aquestes noves veritats.

Desitjo que la vostra transformació mental sigui, com a mínim, un viatge tan apassionant com el que ha estat per a mi.

Enric Guillot